

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

FREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ARABI.

ARABI.

QUEST personatje sobre l' qual se fixan avuy per avuy las miradas de tot lo mon, per la situació en que s' ha collocat, que pot donar lloch a una guerra tremenda entre diverses potencies, no es com han dit molts un aventurer espanyol, fill de Dénia, per més senyas, ni un oficial que ha estudiat en las Acadèmies de Paris estant dotat de grans coneixements en idiomas y tècnica moderna. Es, si, un Egipci, fill

de un poblet de la província de Charkieh, situat molt aprop de la frontera del desert.

Entrà en l' exèrcit quan tingué l' edat, lligat de mans com tots los seus companys, en una mateixa còrda; y com qu' es alt, ben plantat y de bona presència, l' Khédive Said-Bajá, cansat de tenir les seves tropas al mando de oficials estrangers, lo favori com a molts altres, à fi de contar ab gent de la terra per manar las forces egipcias.

Despedit més tard del exèrcit, estudià gramàtica y comentaris als llibres sants en l' universitat del Cairo, lo qual lo féu passar com un sabi entre 'ls seus companys. Havent pujat al tron Ismail-Bajá, en substitució de Said, Arabí tornà à entrar en l' exèrcit, y haventse casat ab la filla de una persona poderosa, ascendi rápidament, distingintse sempre pèl seu odi als turcs y demés estrangers que dominavan més ó ménos en la seva patria.

Ab aquesta idea formà part de una societat secreta, que ana cobrant gran preponderància, fins à fer des-

tituir al ministeri europeo que formava lo concell del Khédive Ismail, lo qual sigüé causa de que aquest també fos destituït, pujant al tron l' actual Khédive Tewfik-Bajá.

Lo nou soberà concedí á Arabí l' grau de coronel y l' hi confià l' mando de un regiment.

Y aquí comença á sobresurdir aquest home. Comensà á pendre part en una manifestació militar, demanant que 's concedis als oficials egipcis los mateixos drets y prerrogatives que tenien los estrangers. Lo ministre de la guerra, al veure l' escitació que promovia Arabí l' arrestà; pero las tropas lo posaren en llibertat y caygué l' ministre de la guerra. Més tard, per un contrapunt ab lo mateix Arabí, caygué tot lo ministeri, y Arabí que no sols proposava grans reformas en l' exèrcit, sinó la promulgació de una Constitució per Egipte, fou nombrat ministre de la guerra.

Desde aquest lloch cresqué la sèva influència: col·locà als amics y se'n féu de nous repartint favors y empleant en tots cassos la sèva poderosa influència, y aixís arribà à pujarse á las barbas del mateix Khédive.

Quant aquest tractà de tallarli las alas, ja era tart: Arabí, jefe del partit nacional, tenia una influència poderosa, incontrastable entre l' exèrcit y entre 'l poble.

En las últimes agitacions que han anat complicantse per moments, Arabí ha figurat sempre en primera línia. Té un odi immens als estrangers, y sinó á n' ell personalment, al poderós partit que milita á las sèvases ordres, déu culparse de las bárbaras matansas de Alejandria.

Los successos han anat encadenantse: tots los europeos que han pogut han fugit de aquell país inhospitable, y en la impossibilitat de domenyar á Arabí y als que 'l segueixen, amos del pais, y aclemat fanàticament pèl poble, ha vingut lo bombardeig de Alejandria y 'l desembarc dels inglesos y 'l principi de una guerra que sols Déu sab com acabará.

Perque, no es l' Egipte lo difícil de vence, sinó 'l recel ab que 's miran las potencias, cridades á intervenir en aquells assumptos, que bé podria succeir que haventhi una complicació tant immensa de qüestions que més ó ménos afectan á totes elles, acabessin per no entendre's terminantse tot com lo rosari de l' Aurora.

Mentre tant Arabí reuneix forces y 's disposa á retaxassar la intervenció estrangera. No falta qui dubta del seu valor; pero no hém de tardar en veure l' posat á prova. Lo Khédive l' ha declarat traidor; pero 'l poble d' Egipte, fanàtic com cap més n' hi haja, 'l mira com un enviat del cel y 's disposa á secundarlo.

Y succeix una cosa semblant á lo que succeí en Espanya, quan la guerra de la Independència. Lo Khédive, es á dir lo rey, està en poder dels inglesos: Fernando VIII estava també en poder dels invasors de Espanya. Lo Khédive declara traidor á Arabí; també Fernando VII, condemnava als guerrillers que lluitant ab Napoleon salvaren l' honra y la integritat de la patria.

¿Tindrà aquest fet en Egipte lo mateix resultat que tingué en Espanya?

Difícil es pronosticarho. De totes maneras Arabí es

lo personatje del dia, y nosaltres consigném lo seu retrato en LA CAMPANA perque 'ls nostres lectors, al més nos lo conequin de vista, advertint, que com altres vegadas som los primers d' Espanya que doném una lámmina de verdadera actualitat.

P. K.

ESPAÑA PER MAR.

s mitja nit. La lluna, groga y melancólica com la cara de 'n Calderon Collantes lo dia que 'l van jubilar, ilumina ab sa téneue claretat lo bosch de pals y vergas que s' extén de l' una part al altre del port de Barcelona. Las ayguas tot just se mouhen, la brisa es tranquila y fresqueta, los fanales brillan ab una llum indecisa, y 'ls barcos se gronxan suauament com si diguessin:—Que n' estém d' aburrits!

Arrambadets y ab la amistosa armonia filla de tretse mesos d' estar anclats l' un al costat del altre, un bergantí y una fragata carregats de trenyinas y ab los masteleros arriats, segueixen lo balandreig general, grinyolant dissimuladament y mirantse en lo fons del mar.

La fragata porta á proa un *mascaron* que sembla un guerrero; lo bergantí n' hi porta un altre que vol ser un pagés. Tots dos están faltats de camas; pero tenen ulls y boca y ab aixó n' hi ha de sobra pera sostenir una conversa.

—Armat, murmura 'l pajés mirant de regull al seu vehí; sembla que avuy estás molt serio. ¡Tant bona nit que fàl! ¿Qué te 'n passa alguna?

—Psel! respon lo guerrero, girantse una mica cap al bergantí; estich pensant una cosa.

—¿Qué pensavas? Ferte fer un casco nou?

—No, res d' aixó: pensava en una conversa que he sentit aquesta tarde aqui dalt del castell de proa. Figúra't que hi havia dos fulanos que parlavan de política y de las cosas d' Espanya, y un d' ells ha dif que ara 'l gobern vol fomentar lo desarrollo de la marina de guerra.

—Bén pensat, despès d' haver mort la marina mercant: la idea es magnífica. Y ¿perqué ho vol fer aixó?

—Perque diu que la nació no té barcos y si algun dia 's vejés en lo cas d' haver de fer una mica 'l home per mar, faria la espifiada més gran del mon.

—Bah! ¿Per aixó s' exclaman? No vindrá pas d' aquí lo descrédit d' Espanya. Si han permés que 'ls extrangers fessin anar à recó lo nostre pabelló mercant, ¿qué tendrà de particular que hi fessin anar també lo de guerra?

—Ja tens rahó; pero 'l gobern sembla que no pensa axis y de totes passadas s' empenya en tenir una bona marina militar.

—¿S' hi empenya? Pues ni empenyantshi crech que 'n surti. ¡Pobre gobern! ¿Qué l' hi queda já per empenyar? D' hont surtiran los quartos?

—Ah! Aquí está 'l *bustis*. L' únic inconvenient en que per ara s' ha topat, es la falta de pistrinchs. S' ha pensat, s' ha discutit bastant l' assumptu, y al últim sembla que 's decidirà apelar á un gran empréstit dedicat exclusivament a las atencions de marina.

—¿Empréstit? ¡Vaya una ocurrencia! ¡Ara que casi bè ja no hi ha espanyol que tingui un quarto, volquerse 'n enmattlevar...! Si pera cobrar un trimestre de la contribució lo gobern ha tingut de formalisarse y ensenyantar las dents, ¿qué succehirá tractantse de recullir diners pera fer barcos?

—Oh! Sent un assumptu tant interessant, tal vegada 'l patriotisme...

—Si de patriotisme ja n' hi ha; pero de quartos no. ¡Vaja! dirà la gent; ¿ara volen fer barcos? ¡Cái! No 'ns embarquem.

—Donchs díguis lo que vulnis, hi ha molt entusiasme y jo crech que la idea pendrà forma.

—La idea potser si; pero 'ls barcos no. No cal que 't cansis; no 'm convencerás. ¿Qui 'ls donarà 'ls quartos? A Madrid los necessitan per anar als toros; a Galicia may n' han vist cap; a Andalusia no 'n tenen per comprar un llonguet; ab Catalunya no hi ha que pensarhi; ja sabs la poca afició que tenen á la marina. Una bárca que s' havian fet pè 'l lago del Parque, se la van deixar fer malbè. ¿Qué se 'n pot esperar de tota questa gent?

—Noy, no sé que t' hi digui: quan lo gobern intenta aixó, senyal que sab la manera de realisarho. Potser comprará barcos á fiar...

—Ay fillet! ¿Que t' figures que una fragata de guerra val sis quartos? Ab una bona pila de millons, tot just n' hi ha per comensar. Si 's tractés de fer una esquadra de nyigui-nyogui, aviat estaria aparellada: vinga armar lo *Monseny* y l' *Aureneta*, y llestos.

—Quan hi ha voluntat, se fa tot.

—Ay, armat; qu' estás *idem*! A fè que no comprend que t' ha ensiburnat d' aquest modo. Pero ara vull acceptar tot aixó; vull suposar que 's realisa lo miracle de trobar diners, que com aquell que fa pans s' improvisa una esquadra formidable, y qu' Espanya

se pot presentar al fi com potencia marítima; ¿sabs que succehiria? Que als quatre dias no tindriam un barco. La fusió ha perdut lo timó, la brújula y la carta de navegar, y en un tançar y obrir d' ulls ho faria anar tot à pico.

—Ja tornas á dir pestes de la fusió?

—Vaya! Porto barretina y aixó m' obliga á ser clà y catalá. La fusió 'm fa fàstich.

—Pero ¿perqué?

—Ja ho sabs; porque no fa més que disbarats. En lloc d' arreglar l' interior, vol tafanejar los negocis exteriors; en compte de fomentar lo treball y evitar que 'ls pobles se morin de fam, vol fer lo grande parlant de fragatas y monitors. ¡Pobra fusió! Ara que 's veu perduda per terra, vol veure si 's salvára per mar, pero 'm sembla que si allí s' asfixia, aquí s' ofegará.

—Alsa, alsa...

—Si, noy, si; la fusió es al ayuga y tant se val que risqui com que rasqui. ¿Qué 'n faria dels barcos de guerra? ¿Qué 'n treuria de substituir los barcos antichs de rodas ab fragatas dels sistemes moderns? Ara com ara, la fusió no pot anar ni ab rodas... ni ab hélice.

La llum de la nova aurora comensa á platejar las mansas ayguas; las gavines volejan alegres fregant ab sas alas las frescas onadetas, y 'ls dos *mascarons*, serios com sempre, ab lo cap sota 'l bauprés y la vista fixa en lo fons del mar, meditan tristes y silenciosos sobre la situació de la marina espanyola.

FANTASTICH.

O vull parlar dels embarchs per no exposarme á que m' embarguin. Pero si 'ls diré, referintme á la *Gaceta de Catalunya*, que are hém entrat en lo periodo dels arreglos y composturas.

Sembla, que se celebren entrevistas, y que 's regateja la quota que 's pagarà y 'ls apremis corresponents, y hasta se citan gremis que pagarán ab las tarifas vellas.

Tot aixó se fà mitjà á las foscas, per salvar lo principi de autoritat.

¡Pobre principi de autoritat! No vā voler baixar del burro de una vegada, y are se 'l passan de gremi en gremi, de contribuyent en contribuyent.

Ja 'ls dich jo que 'l partit que puji darrera dels fusionistas n' haurá de fer un de nou.

En Rius y Taulet vā fer aquest dia una escapada á Madrid, y va tornar tot desseguida.

Algú suposa que aquest viatge té relació ab la qüestió dels embarchs.

Pero altres asseguran qu' en Rius y Taulet vā voler anar á veure pels seus propis ulls, si en Sagasta es encare al candeler.

Lo nostre estimat company en la prempsa *La Gaceta de Catalunya*, ha sigut absolta de la sèva segona denuncia.

Lo qual vol dir que en la primera sigüe condemnada á trenta dias de vacacions.

La Gaceta es l' únic periódich que ha sortit ferit en l' última campanya empresa contra la prempsa.

En la primera denuncia féu la defensa del periódich, de una manera brillant, lo jove y reputat advocat Sr. Sol.

Y féu l' acusació 'l fiscal Sr. de la Cortina.

Un diálech, recullit al sortir de la vista:

—Pobre *Gaceta*, está perduda.

—¿Cóm s' enten? Que no ho ha fet prou bè 'l Sr. Sol.

—Magnificament, pero com are som al istiu, perque 'l sol no penetri á la sala, es molt fácil que tirin la cortina.

*

La segona denuncia la defensá 'l nostre amich y corregional Sr. Villamil.

Analísá la ley y demostrá que 'ls constitucionals que 's havian combatuda en l' oposició, y que desde 'l poder havian promés no aplicarla, estavan desautorisats per ferne us.

Un rasgo felis de la defensa:

«Aquest acte es politich: los judicis d' imprenta se semblan als consells de guerra en las campanyas contra la prempsa: no hi falta aquí més que un tambor en lloc de taula, per firmarhi la sentencia.»

A Perpinyà s' ha celebrat la vista de una causa promoguda contra un capellá, lo rector de Nohedes.

Era un presbitero divertit, molt de la gresca, y aficionat á las bonas mossas. Pero com que las misas

no donan prou, y la pietat vā de baixa, se trobava 'l rector ab molts desitjos de divertirse, pero ab molts pochs medis per lograrlo.

Pero hi havia al poble dos devotas, las quals tenian diners y algunas terras, y 'l rector després de festejash la fortuna un quan temps, logrà que fessin testament nombrantlo heréu.

Pero per ser heréu de debò y gosar de la fortuna legada en lo testament, se necessitava que las dos devotas se morissen, y á la quènta no 'n tenian gayanas, y 'l rector cada dia més enamorat de la professora del poble, necessitava diners per fugir ab ella.

Vels' hi aqui que de un plegat las dues devotas ván morir, lo rector vā ferse carrech de la herència, vā vendre precipitadament las terras, donantlas á la meytat del prèu, y ja era al carril ab la sèva Dulcinea y 'l mitjot plé de diners, quan la policia, que tenia molts sospitas vā agafarlo.

Y resultà que 'l rector havia envenenat á las dues devotas.

Confés y convicte de aquest crim horrible, ha hagut de compareixre davant del tribunal de Perpinyà, lo qual 'l ha condemnat á cadena perpètua.

Vaja que un regiment de capellans per l' istiu, serian capassos de conmoure y de convertir fins als palets de les rieras.

La marina de guerra espanyola està perduda, y la prempsa s' ha reunit ab l' intent de restablirla. ¡No bles intents!

Pero diuhen que 'ls esforços de la prempsa serán estèrils. La prempsa no pot fer sinó barcos de paper y encare ab aquells números que no tenen la desgracia de ser seqüestrats.

Se dirà que la prempsa pot escitar la generositat dels públics.

Desgraciadament aixó tampoch donaria resultats. En Camacho ha escorregut tant la llimona, que no hi queda una gota de such.

Tot lo més que podria fer lo pais seria posar un barco á la disposició del ministeri fusionista.

Pero no un barco de guerra, sinó de pau.

Es á dir: un barco perque se 'ls emportés d' Espanya.

LA VEU DELS CORRESPONSALS. —De Vilafranca ns escriuen donantnos compte de la arribada que 'ls neos de aquella vila han dispensat al nou bisbe de Vich, fill de la mateira població. A l' estació hi havia capellans y monjas, que encaixaven ab los capellans: també hi havia 'l ball de bastons y fins lo drach. Després vā celebrar-se reunio en l' iglesia de Sant Francisco, a la qual no 's podia entrar sinó ab targeta, com si 'l temple de Déu fos un teatro.

TOT PASSA.

Aquell bull, aquell desori d' embargadors intranquis, seguits dels guardias civils y 'l consegüent rebombori; aquelles horas felissas dels que solien anarhi buscant l' espectacle diari y 'l final de corredissas; tot no sè si s' ha esbravat ó si 's repetirà encara; lo cert es que, ara com ara, ja ha passat.

Aquell temporal desfit de denuncias fiscales, per donar notícies fresques ó per relatá algun fet; aquella persecució contra 'ls pobres periodistas que no 's diuhen fusionistas y no rosegan turró, després de havernos deixat descalabrats hasta allí, sembla que 'l xubasco al fi ja ha passat.

La esperança que hi havia, y que no era cap misteri, de que aviat lo ministeri lo diable se l' endurria, donantse ja per segura la entrada d' uns elements més avançats, més potents y de sanch més fresca y pura, desde 'l moment qu' hém mirat lo ministeri banyantse, aquella dolsa esperança ja ha passat.

Las ensucrades promeses que 'l gobern nos regalava, los cents plans que acariciava pera intentar grans empresas; alló de arrença y fè a frissas lo que 'n Cánovas feixia; alló de lligà algun dia los gossos ab llançons; alló de la libertat, alló de da a tothom vot,

xano xano, tot, tot, tot,
ja ha passat.
Pero i quènto del petardo
que un guindilla vā ensumar,
y que no vā reventar
per culpa de cert retard,
á pesar de las historias
que 'ls periòdichs refereixen
y dels detalls que ofereixen
entre un sens ff de caborias,
com que ja coneixem massa
las manyas d' questa gent,
lo qu' es airó francament,
i no passa!

C. GUMA.

A sortit un diari nou que 's titula *La Reconquista*, l' qual defensera las idees dels constitucionals dissidents, ó sigan d' aquells que s' enfilan al tupé de 'n Sagasta, demanantli l' cumpliment de las promeses fetas en la oposició.

La Reconquista sembla cosa de cristians y de mosos.

Los cristians son los que dejunan.
Y 'ls moros son los que, tenint la boca mitj plena, exclaman:—Afarta 'm y digam moro.

Moros de cuina, es á dir, fusionistas.

Sr. Bisbe, D. Joseph Maria del ànima mèva: vosté, tal vegada sense pensarlo ni somiarho 'm fà pecar. Si senyor, tinch enveja desde que hi vist que ha excommunicat á un periòdich titolat *La Tronada*, ab totes las reglas del art.

Fassa l' favor de dirme com ho haig de fer jo per lograr que m' excomuniqui.

Per mort de Dèu, D. Joseph Maria no 'm deixi ab la salivera á la boca, si no pot donarme una excomunió major d'onguimela menor; sinó pot ferme 'n un metro, fassime 'n un centímetre.

Pero no deixa d' excommunicarme, que això fà creixe la suscripció.

Lo ministre de Marina ha cayut.

Del ministeri?

No senyors, del cotxe, mentres accompanyava al rey per las provincias del Nort.

Y aixis per compte de perdre la cartera, encare hi ha guanyat.

Hi ha guanyat una banya al front.

A Mallorca ja s' han comensat á vendre's los obiectes embargats.

Han comensat á vendre 's; pero no han comensat á comprarse.

Lo parte oficial diu que no s' han fet posturas.

Y es estrany tractantse dels fusionistas que son tots uns homes molt petits, y com á tals haurian de cumplir lo ditxo: «Home petit, carregat de posturas.»

Aumenta la fam á Andalusia.

En cambi aumenta la fama de 'n Sagasta, Camacho, Miseria y C.ª

La *Gaceta de Catalunya* en dos vistes que ha tingut ha quedat absolta y condemnada á trenta dias de suspensió.

Qu' es com si diguéssem: ha perdut un ull per trenta dias.

Aquestas coses no mès se veuen en temps dels progressistas.

¿Qué no ho saben?

Mentre passava en Sagasta pèl carrer de Alcalá, de desde las finestras del café de Fornos, ván donar-se dos crits de «Viva Sagasta!»

Visca molts anys.

Y que per molts anys també 'ls fusionistas del café de Fornos pugan firmar la nòmina y pendre copetas.

Ha corregut la noticia de qu' Espanya estava á punt, d' enviar á Egipte la friolera de 25.000 homes.

No m' hi oso, sempre que aquests 25.000 homes sigan 25.000 fusionistas.

Qu' es la manera de que no hi anés ningú, porque de fusionistas desempieats no 'n trobaria ni una dotzena.

Durant tota la setmana los periòdichs no parlavan més que de vistes.

La primera vista de la *Gaceta*, la segona vista, la primera vista del *Diluvi*; la segona vista; la vista de la Correspondencia, etc., etc.

—Ay, senyor, deya un pare de un xicot que aquest any ha près lo titol de batxiller: volia que 'l mèu fill prenguès la carrera de advocat; pero no: després de tot, valdrà més que segueixi la de metje oculista.

Inglaterra després de bombardejar á Alejandria, ha desembarcat tropas al objecte de restablir l' ordre en Egipte... y de ficarse aquell pais á la butxaca per l' istil de Gibraltar, Malta y altres bossins, que una vegada cauen á las sèvas mans ja no 'ls desampara.

La política inglesa està basada en aquell principi que diu: «Sant Matéu, qui troba es seu»

No seria mal que las demés nacions l' hi recordessin aquell altre: «Santa Madrona, qui troba dona.»

En los embarchs de Mallorca fan us dels soldats, y no per mantenir l' ordre, sinó per fer los peritatges.

Això no 'ns té d' estranyar:
Un exèrcit bo per pèrit,
Es un exèrcit de mérit
militar.

En Calvo ha comensat á funcionar en lo teatro de Novedats.

—Espero ab ànsia l' dia del seu benefici, deya un dels seus admiradors.

—Y això perque?
—Vull ferli un regalo.
—Qué l' hi regalarás?
—Tractanse de un *Calvo* res millor que una ampolleta de aceite de bellotas.

Un empessari casat ab dona gelosa tractava de contractar á n' en Catalina, y l' hi havia demanat condicions per telègrafo.

Va arribar lo parte contestació y no trobantse l' empessari á casa, la seva dona vā interceptarlo.

Lo parte deya: «quiero quince duros diarios.—Catalina.»

* * *

A l' hora de dinar, la dona fent morros:

—A veure qui es aquesta fulana que 't demana quinze duros diaris?

—Aquesta fulana?
—Si, aquesta Catarina que are es á Madrid. ¡Infame!

¡Traidor!...

Lo pobre empessari vā necessitar tot un dia per convence á la seva costella de que aquella Catarina era un galan de comedia.

Sembla que de nits se veuen alguns fusionistas mal-carats que ván pels carrers ab garrots á las mans.

Un fusionista tràgic, excama al veure á la porra.

«¡A un hay presupuesto, Veremundo!»

Un diálech entre un enamorat y un que 's riu del amor y de las donas:

—La Elvira 'm té percut: ni menjó, ni dormo.

—Donchs, mira, prén un partit.

—¿Quin partit vols que prenga?

—Vésla á veure.

—Això aviates dit.

—Y fet.

—Si; pero lo principal es trobar lo camí del seu cor.

—Rés mes facil.

—¿Cóm?

—Pren l' omnibus.

Un altre diálech. Aquest entre un pare de bona fé y un enamorat molt corrido:

—Diguim una cosa, Eduardo.

—Pregunti.

—¿Vosté estima realment á la mèva filla?

—Si l' estimo!... ¡Ab locural!

—Llavors, tinga present lo que vaig á dirli. Si no 's decideix á posar una mica d' enteniment, no pensi pas casar-se ab ella.

—Casarmhi! ¡Oh, may m' ho he pensat! Jo no soch tant exigent.

Un senyor que pateix de migranya vā per llogar un pis y després de demanar lo préu, diu:

—Ja es l' últim?

—Si senyor.

—Y escolti: m' han dit que al pis de sobre hi viu un corneti, que està tocant casi tot lo dia. ¿Es veritat això?

—Si senyor; pero no l' hi fassa por: á la banda del darrera hi ha un calderer, y 'l del corneti ni mènos se sent.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—A-me-ri-ca-na.
2. MUDANSA.—Rach, Rech, Rich, Roch, Ruch.
3. ROMBO. T X O P
T O M A S
P A U
S

4. CONVERSA.—Opera.
5. GEROGLIFIC.—Una lluura té dotze unsas.
Han endavinat totes cinch solucions los ciutadans J. T. Salom, Domiciliat sota las barcas, Nello Tirants, Quatre Quartos y Papallona y Medidinya; 4 Cipayo á la lluna; 3 Noy de Profit y Ramon Romanisquis; 2 Orga de gats; y 1 no mès Simon de Lourdes y Panxa Contenta.

XARADA.

Tè hu al revés en Feliu
perque treballa ab afany,
y menja total tot l' any
dos-tercera ell mateix diu.

PAU SALA.

ENDAVINALLA.

Ningú 'm véu y pochs me negan;
si al mèu costat no tingües
res, com tinch, fora tot sol
y valdria bén poquet:
pro llavors si que 'm veurian:
vaja lector, digas qu' es.

CELONI PLORA-MICAS

CONVERSA.

—Ahont vás tant determinat?
—Me 'n vaig Ramon cap al llit.
—¿Y cóm es tant aviat?
—Perque estich molt costipat
y tinch un....

—¿Qué?

—Ja ho he dit.

UN TAPE Y F. DE T.

LOGOGRIFO NUMÉRIC.

1	2	3	4	5	6	7	8
1	5	3	4	2	6	7	8
1	8	6	7	8			
1	5	3	4	2	—qu' es de la	quarta	mes bona,
4	2	6	8		—que la	Cinch	me 'l regalà
1	5	7	2	—xicota sis,	de anys		
3	8	6	4	per mon set y m'	divuit		
1	8			—à donarli un hermos vuit.			

LA NENA.

GEROGLIFIC.

1/
5
O T P
amo
L T I
100
P N S
A

MORATILLO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls cintadans Jordana (a) Gori, Poca Roba, Xaretio, Pau Sistachs, Nebulosa y Nen Sandunguero.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envia los ciutadans Julepa, Escombriayre, A. Guindola, Nello Tirants, F. Vilaseca, P. Tinters, J. Lloveras, Vila, Pescaranchs y Serapl.

Ciufada B. Escudé Vila: Gracias per l' envio de la poesia.—Simon de Lourdes: Publicarem la conversa.—Policarpi Moscatell: Idem lo quento en vers.—Quatre quartos: Idem trenc-a-loses y geroglifics de vosté.—Papallona y Medidinya: Voldriam véure 'ls al nostre lloch y a veure que farian ab lo gran número de cartas que 's reben.—Noy de profit: Aprofitarem lo que 'ns envia.—Ramon Romanisqui: Idem mudansa y geroglifics.—Jordana (a) Gori: Idem dos geroglifics de vosté.—Poca-roba: Publicarem lo que 'ns envia.—Pepe: Està millor que avants; pero encara ha de llumarse.—Llarch y Prim: Insertarem una sinònima y un geroglific.—Mister Jhonson: Idem alguns epigrams.—Plagas de Barcelona: Las poesias qu' envian son molt frivolas.—J. Torras: L' inserció de poesias en la *Campana* es bastant difícil, perque ja hi ha qui desempenya 'l carrech de porta en aquest periòdic.—J. E. y C.: Insertarem lo logogrifo.—Mero Net de l' Avia: Idem alguna cosa de lo que 'ns remet.—Canari: la poesia es molt frívola.—J. B. Vilafranca: Queda servit.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arxiu del Teatre, 11 1/2

GRAN CONCERT EUROPEO.—CRESCENDO INGLESES.

En lo concert europeo
totas las potencias tocan:

Alemania dirigeix,
y Espanya aguanta la solfa.